

Akkurat
nå
Marit
Figenschou

Da Marit Figenschou fikk brystkreft i 1998, spurte hun seg: Hva gir egentlig livet mening? Ikke det karrierejaget hun til da hadde trodd i alle fall. Marit måtte lære seg å gå sakte. Noe hun gjorde til Sydpolen og flere høye fjelltopper. Nå har hun skrevet en bok som hun håper skal inspirere alle til å finne og nå sine mål.

Navn: Marit Figenschou

Alder: 57

Jobb: Prosjektleder i Cappelen Damm. Har utgitt boken «Til Sydpolen — ingen bragd» på sitt eget forlag, Heltsykt Forlag

Bli du ikke lykkelig
av egen kraft,
bli du det aldri

HJEMMETREPORTASJE

Tekst: Monica Aafloy Hansen
Foto: Svein Brimi

Hvorfor har du skrevet boken «Til Sydpolen – ingen bragd»?

–Jeg har et budskap; at det er mulig å få et godt og verdifullt liv selv om alvorlig sykdom rammer deg. Det er mulig å finne mening i det meningsløse. Det er ikke diagnosen i seg selv som er det verste. Reaksjonene etterpå er ofte verre. Angst, redsel, fortvilelse, skam, tap og sorg må også behandles. Likevel, det er mulig å reparere grunnmuren i livet.

Du er oppvokst i Lyngen i Nord-Troms, under de flotte Lyngsalpene. I boken forteller du om drømmen om å nå opp til Store Kjøstind, fjellet hvor faren din hadde vært, og hvor det ifølge ham var mulig å se hele verden. Hva slags følelse hadde du da du selv nådde toppen av dette fjellet?

–Store Kjøstind er en vakker, men også en utilnærmelig topp. Den ble første gang besteget av en engelsk fjellklatrer på slutten av 1800-tallet. Men omtrent samtidig med ham besteg en engelsk dame toppen fra den siden der huset jeg vokste opp i ligger. Så på en måte er det en dametopp. Utsikten er spektakulær — og jeg tenkte selvsagt på min far, som døde av kreft da jeg var 16. I slike øyeblikk tenker jeg alltid på hvor heldig jeg er som har fått slik sterk kjærlighet til naturen. Natur og tur er blitt en behandlingsform for meg, og jeg er avhengig av stor utsikt!

Hva er det viktigste du ønsker å få frem med boken?

–Dette er en bok om å gå sakte. Inntrer det kritiske hendelser i livet, må livet i seg selv realitetsbehandles, for ingenting er som før. For meg var det blitt slik at jeg sterkt trengte bekreftelse fra andre for å føle at jeg var verd noe. Men blir man ikke lykkelig av egen kraft, blir man det aldri. Man må leve, ikke bare fra halsen og ned, men fra halsen og opp. Det er en stor forskjell på å leve med at diagnosene eier og

kontrollerer meg, og — slik jeg føler det nå — at det er jeg som eier og kontrollerer diagnosene. Det er mulig å fri seg fra det som er vanskelig.

Du har opplevd å være alvorlig syk, men det virker som du aldri har gitt opp. Der andre kanskje ville lagt seg ned, planla du nye turer. Hvor hentet du energien fra?

–Jeg har en sterk vilje. Det er en stor gave å ha, men viljemuskelen min er overtrent noen ganger. Den trenger også hvile. Men jeg er blitt kjent med hva mine drømmer er, og hva mine behov er — og da er det lett å gå. En ubevisst sjel går ofte i feil retning. Det har jeg gjort veldig mange ganger. Jeg gjør det fortsatt, men ikke så mye som før. Det betyr at jeg ikke svir av overskudd på ting som ikke betyr så mye.

Hva håper du at leseren skal sitte igjen med etter å ha lest boken?

–Da skal leseren si: Jeg kjenner meg igjen! Jeg vil også ut i verden og finne mine «topper» — hva det enn er. Jeg vil realisere drømmene mine, og jeg skal slutte å kompensere med å kjøpe meg ting.

Hva skal til for å nå det målet man har satt seg?

–Du må være villig til å ofre noe for at målet skal bli realisert. Jeg har jo ikke hatt penger til å gjøre dette, og måtte låne en halv million kroner for å finansiere turen til Sydpolen. Jeg er snart 60, kjører rundt i en gammel Volvo, bor på 50 kvadratmeter og har lån til over pipa. Men jeg er veldig glad.

Hva inspirerer deg?

–Jeg inspireres av folk som ikke bare snakker om å gjøre ting, men gjør det.

Hva er en utfordring for deg?

–Det er mye, og det handler om hvordan jeg kan løse oppgaver som jeg ikke er sikker på om jeg klarer.

Hvordan var det å nå Sydpolen?

–Jeg hadde mange øyeblikk før jeg dro, hvor jeg tenkte at det ville være rart å stå der. Egentlig hadde jeg trodd at noen ville møte oss, men det var en vanlig

arbeidsdag på basen. Bulldoserne dundret av gårde, og det ble banket i jern.

Det var egentlig ikke noe fint der, og det var kaldt. Men selvsagt var det et stort øyeblikk. Jeg tenkte mye på Amundsen — hvordan han må ha hatt det, hvilket øyeblikk det måtte være å stå der. Jeg skjønner godt at de tok av seg lua og var ærbødige for at de var kommet frem.

Jeg tenkte også på dem som åpnet Antarktis i nyere tid: Sjur Mørdre, Lars Ebbesen, Børge Ousland, Liv Arnesen og Erling Kagge. Nå er det liksom ikke noen bragd lenger, man kan jo fly inn.

Du beskriver karrieren din som et blindspor. Hvorfor det?

–Jeg fulgte et spor som var utrolig krevende. Det kostet forferdelig mye, og det var strevsomt. Ikke minst var det strevsomt fordi jeg slet med anerkjennelsen. Jeg ville bli likt. Det var jo ikke til å holde ut. Nå er det ro over livet mitt. Jeg kan legge meg ned i lyngen og slappe av. Jeg trenger ikke anerkjennelse på samme måten. Det er herlig. ♦

monica.bansen@egmonthm.no

▲ **INDRE MÅL:** –Jeg er nysgjerrig på livet. Jeg har et mål om alltid å være i utvikling, og se om jeg har andre ressurser som kan utvikles, sier Marit.

▼ **BOKEN:** «Til Sydpolen – ingen bragd» koster kr 349 og kan kjøpes på www.heltsykt.no

